

□ Czas czytania: 5 min.

10 i 11 października 2026 roku Balasar przeżyje dwa historyczne dni. Doczesne szczątki błogostawionej Aleksandriny Marii da Costa, współpracownicy salezjańskiej, opuszczą kościół parafialny św. Eulalii i zostaną przeniesione do nowego Sanktuarium Eucharystycznego, które następnego dnia zostanie poświęcone przez nuncjusza apostolskiego w Portugalii. Budynek zaprojektowano w oparciu o jej pisma: to namiot osłaniający tabernakulum, krzyż podtrzymujący jego konstrukcję i dach w kształcie płaszcza. Przez trzynaście lat i siedem miesięcy Aleksandrina żywiła się wyłącznie Eucharystią, a teraz spocznie zwrócona ku tabernakulum, tak jak sobie tego życzyła. Wraz z nią modlą się archidiecezja Bragi, Rodzina Salezjańska i tysiące jej czcicieli na całym świecie — o pokój i jej kanonizację.

Na północy Portugalii, kilka kilometrów od Bragi, leży niewielka miejscowość, która od dziesięcioleci przyciąga pielgrzymów ze wszystkich kontynentów. Każdego roku około 150 tysięcy osób zatrzymuje się na modlitwie przy grobie błogostawionej Aleksandriny Marii da Costa (1904–1955), a 250 tysięcy uczestniczy w celebracjach eucharystycznych. Od października ten cichy tłum będzie miał nowy dom: Sanktuarium Eucharystyczne w Balasar, w którym na zawsze spocznie ciało Błogostawionej. Dla archidiecezji Bragi, wspólnoty Balasar i licznych czcicieli rozsiansych po świecie jest to wydarzenie o wielkim znaczeniu zarówno kościelnym, jak i społecznym.

Dwa dni łaski

W sobotę 10 października o godz. 10 arcybiskup Bragi, abp José Cordeiro, będzie przewodniczył przeniesieniu doczesnych szczątków Aleksandriny z kościoła parafialnego św. Eulalii do poświęconej jej kaplicy w nowym Sanktuarium.

Następnego dnia, w niedzielę 11 października o godz. 16, nuncjusz apostolski w Portugalii, abp Andrés Carrascosa Coso, będzie przewodniczył poświęceniu Sanktuarium i jego ołtarza w obecności najwyższych władz kościelnych i świeckich. Wśród zaproszonych znajdzie się także inspektor salezjanów w Portugalii, ks.

Tarcizio Morais. Jego obecność jest znakiem głębokiej więzi Aleksandriny z Rodziną Księdza Bosko, do której należała jako współpracownica salezjańska i w której w ostatnich latach życia znalazła duchowego przewodnika — salezjanina, ks. Umberta Pasqualego.

Setki czcicieli przybędą głównie z Portugalii, Włoch i Hiszpanii. Wielu innych będzie śledzić uroczystości za pośrednictwem mediów.

Architektura zrodzona z modlitwy

Sanktuarium, w którym znajduje się 1800 miejsc siedzących, to nie tylko rozległa przestrzeń dla pielgrzymów. Zaprojektowano je tak, by zachowywało i przekazywało duchowość eucharystyczną i maryjną, którą Aleksandrina przeżywała w swoim niezwykłym doświadczeniu mistycznym. Projekt powstał w wyniku wnikliwego studium jej pism i życia, a do dziś przekazuje nam orędzie, które Bóg chce nam przez nią przekazać.

Opracowało go *Centro Ave Arte di Loppiano* pod kierownictwem artystycznym architektki Eleny Di Taranto. Centrum tak przedstawia swoją metodę: „Łącząc kompetencje architektów, malarzy i rzeźbiarzy, Centrum traktuje sztukę liturgiczną jako wspólny wyraz piękna i komunii, w którym każdy element — od konstrukcji architektonicznej po wyposażenie, od witraży po mozaiki — zaprojektowano tak, by poprzez współczesny język artystyczny sprzyjał duchowemu spotkaniu i modlitwie”.

Cztery obrazy wyznaczają kształt całego budynku.

Namiot. Elena Di Taranto nadała Sanktuarium kształt *namiotu*, nawiązującego do *namiotu na pustyni*, *namiotu spotkania Boga* ze swoim ludem podczas wędrówki przez pustynię do Ziemi Obiecanej.

Tabernakulum. W centrum namiotu znajduje się tabernakulum, w którym przechowywana jest Najświętsza Eucharystia — obecny w niej Jezus. Nie jest to wybór dekoracyjny: Aleksandrina była żywym cudem eucharystycznym. Od 1942 roku aż do śmierci, przez trzynaście lat i siedem miesięcy, nie przyjmowała żadnego

pokarmu poza Komunią Świętą. Pan powierzył jej opuszczone tabernakula, wzywając ją do życia w zjednoczeniu z Nim i wynagradzania za opuszczenie, obojętność i świętokradztwa wobec Najświętszej Eucharystii.

Krzyż. Na szczycie wznosi się Krzyż, stanowiący główną podporę całej budowli. To od niego wzięła początek architektura Sanktuarium, a bezpośrednio pod nim, wewnątrz budynku, znajduje się Kaplica Eucharystii. *Krzyż jest kluczem do Nieba* — powiedział Jezus Aleksandrinie. Od 1925 roku przykuta do łóżka, została wezwana do życia w zjednoczeniu z Ukrzyżowanym i ofiarowania własnego cierpienia za zbawienie dusz, pokój na świecie i uświęcenie Kościoła.

Płaszcz. Dach ma kształt *płaszcz*a, będącego znakiem jej duchowości maryjnej. W swoim doświadczeniu mistycznym Aleksandrina otrzymała od Jezusa i Maryi płaszcz Matki Bożej: zjednoczona z miłością i cierpieniem Matki miała otaczać opieką i chronić cały świat płaszczem Jej miłości i cierpienia, w których teraz, w Niebie, ma udział.

Witraże, które opowiadają

Wielkie witraże, wyposażenie liturgiczne i szaty liturgiczne są dziełem portugalskiej artystki Diny Figueiredo. Jej witraże zdobią kościoły, sanktuaria i kaplice w wielu krajach: od Włoch, gdzie znajduje się słynne *Sanktuarium Maria Theotokos* w Loppiano, po Hiszpanię, Portugalię, Japonię, Panamę i Irlandię.

Szczególne miejsce zajmuje witraż przedstawiający **Mękę, Śmierć i Zmartwychwstanie**. Ukazuje on Aleksandrinę, całkowicie zjednoczoną z Jezusem na Kalwarii, w chwili spotkania z Matką. W swoim dzienniku opisuje spotkanie ich spojrzeń: *Ona spojrzała na mnie, a ja na Nią. Nasze serca zjednoczyły się w tym samym bólu i już się nie rozłączyły. Ból i męka przemieniły się w krew, która zrosiła całą Kalwarię, a na Kalwarii — całą ludzkość*. I modli się: *Niech Twoja Męka, o mój Jezu, wskrzesi moją duszę przez tę miłość i tę łaskę, których tak bardzo pragnie moje serce. O Jezu, chcę być święta!*

Inny witraż przedstawia kolejne doświadczenie maryjne: Maryja przekazuje

Aleksandrynie swój królewski płaszcz. *Widzę Mateńkę po mojej prawej stronie. Pocałowała mnie, pogłaskała, wzięła na kolana i okryła błękitnym płaszczem ze złotym obszyciem: był to płaszcz Królowej. W tej chwili poczułam, jakby cały świat znalazł się w cieniu tego niebiańskiego płaszcza.* W grudniu 1942 roku ten dar stał się misją: wraz z Matką otulić świat miłością i cierpieniem ofiarowanymi dla jego zbawienia.

Grób na poziomie posadzki

W kaplicy Błogosławionej znajdzie się grób zrównany z posadzką, wyrażający prostotę i pokorę Aleksandryny. Zgodnie z jej prośbą zapisaną w dzienniku jej ciało będzie zwrócone ku tabernakulum. Na posadzce znajdą się krzyż, korona cierniowa i figura Najświętszej Maryi Panny. Cała kaplica będzie ozdobiona niczym ogród, różami i passiflorami — kwiatami męki Pańskiej.

W oczekiwaniu na święto 13 października

Obchody potrwają do liturgicznego wspomnienia Błogosławionej, przypadającego 13 października. Wieczorem 12 października z domu Aleksandryny wyruszy procesja ze świecami, która dotrze do Sanktuarium, gdzie odbędzie się adoracja eucharystyczna. 13 października zostanie odprawiona Msza Święta z błogosławieństwem chorych, zakończona aktem poświęcenia Niepokalanemu Sercu Maryi. Przewodniczyć jej będzie rektor Sanktuarium, monsignor Manuel Casado Neiva.

Dniom od 10 do 13 października będą towarzyszyć trzy intencje:

pokój na świecie;

kanonizacja błogosławionej Aleksandryny;

dziękczynienie za nowe Sanktuarium.

W intencji kanonizacji pewien salezjanin przygotował [nowennę](#), przetłumaczoną na siedem języków (włoski, portugalski, hiszpański, angielski, francuski, niemiecki i polski). Należy ją odmawiać przez dziewięć dni poprzedzających przeniesienie

szczątków, od 1 do 9 października. Zamiast niej lub dodatkowo proponuje się odmawianie Różańca Świętego.

Za dar błogosławionej Aleksandryny dla Kościoła i ludzkości oraz za to nowe, przepiękne Sanktuarium Eucharystyczne możemy powiedzieć tylko: «MAGNIFICAT, ANIMA MEA DOMINUM!».

Maria Rita Scrimieri